

1

Feyre

Před hodinou začal Velaris bičovat severák, který přinesl první letošní snůh.

Minulý týden půda konečně ztvrdla mrazem, a než jsem hladově dojedla topinku a slaninu k snídani a zapila to pořádným hrnkem čaje, světlé dláždění venku pokrýval jemný bílý poprašek.

Neměla jsem ponětí, kde by mohl být Rhys. Když jsem se probudila, nebyl v posteli a matrace na jeho straně už stihla vychladnout. Nebylo na tom nic neobvyklého, protože jsme poslední dobou měli plno vyčerpávající práce.

Teď jsem seděla u dlouhého jídelního stolu z třešňového dřeva v domě ve městě a mračila se na snůh vířící za okny se skly zasazenými v olověných mřížkách.

Kdysi jsem se těch prvních vloček obávala a žila jsem ve strachu z dlouhých krutých zim.

Přesto mě právě taková dlouhá krutá zima před necelými dvěma roky přivedla do hloubi lesa. Dlouhá krutá zima mě dohnala k tomu, abych v zoufalství zabila vlka a nakonec nasměrovala své kroky sem – k tomuhle životu, tomuhle štěstí.

Snůh padal v hustých chomáčích na suchou trávu na malém prostranství před domem a pokrýval bodce a oblouky ozdobného plotu.

Hluboko v mé duši se s každou poletující vločkou čím dál víc probouzela jiskřící chladná moc. Byla jsem sice vladařkou Nočního dvora, ale také jsem byla obdařená kouzly všech dvorů. Zdálo se, že si se mnou Zima chce pohrávat.

Nakonec jsem se probrala dost na to, abych ze sebe dokázala vysoukat smysluplné věty, a tak jsem spustila pevný černý štít, který chránil mou mysl, a vyslala jsem po duchovním mostě mezi mnou a Rhysem myšlenku: *Kam jsi odletěl tak brzo?*

Má otázka se rozplynula ve tmě. To byl jasný znak toho, že Rhys nebyl poblíž Velarisu. Nejspíš pobýval mimo hranice Nočního dvora. To taky nebylo nic neobvyklého. V uplynulých měsících navštěvoval naše spojence, aby utužil vztahy, rozvíjel obchod a udržoval si přehled o tom, jaké mají záměry potom, co válka skončila. Kdykoli mi to práce dovolila, vydávala jsem se za nimi spolu s ním.

Vzala jsem talíř, dopila čaj až do dna a potichu jsem se vydala do kuchyně. Hrátky s ledem a sněhem mohly počkat.

Nuala už u stolu chystala oběd a po jejím dvojčeti Cerridwen nebylo nikde ani vidu. Když mi Nuala chtěla vzít nádobí, zavrtěla jsem hlavou. „Já to umyju,“ řekla jsem jí namísto pozdravu.

Poloviční přízrak měl plné ruce práce s přípravou masového koláče. Vděčně se na mě usmála a přenechala mi nádobí. Byla to málomluvná žena, ačkoli ani ona, ani její dvojče by se nedaly označit za plaché. Rozhodně ne, když pracovaly jako zvědové pro Rhyse i Azriela.

„Pořád padá sníh,“ poznamenala jsem dost zbytečně, když jsem vyhlédla oknem do zahrady za domem, zatímco jsem oplachovala talíř, vidličku a hrnek. Elain už připravila zahradu na zimu a zabalila citlivější keře a záhony pytlouinou. „Říkám si, jestli vůbec přestane.“

Nuala na koláč položila ozdobnou mřížku z těsta a začala palcem a ukazováčkem spojovat kraje. Její stínové prsty si s tím rychle a hladce poradily. „Bude příjemné zažít bílý slunovrat,“ odpověděla melodickým, a přesto tlumeným hlasem plným šepotů a stínů. „Občas bývá zima dost mírná.“

Jistě, zimní slunovrat. Už za týden. Být vladařkou pro mě byla stále nová role, takže jsem netušila, jakou oficiální úlohu přitom budu sehrávat. Jestli pověříme velekněžku, aby provedla nějaký nechutný obřad, jako to loni udělala Ianthe...

Loni. Bohové, už uplynul skoro rok od toho, co se mi Rhys připomenul ohledně naší dohody. Zoufale toužil dostat mě z je-dovatého vlivu Jarního dvora, aby mě zachránil před beznadějí. Kdyby dorazil třeba jen o chvíli později, jen Matka ví, co by se stalo. Kde bych teď byla.

Sníh tančil a vál zahradou a zachytával se na hnědé tkanině pytloviny pokrývající keře.

Můj druh, který mě tak snažně a nesobecky podporoval, bez naděje, že bychom někdy mohli být spolu.

Oba jsme za tu lásku bojovali. Krváceli jsme pro ni. Rhys v jejím jménu zemřel.

Stále jsem ten okamžik měla před očima, ať už jsem snila, nebo se ocitla na pokraji spánku. To, jak vypadala jeho tvář. Jak se mu nehýbala hrud'. Jak se pouto mezi námi rozervalo na cáry. Pořád jsem to cítila. To prázdno v hrudi, kde jsem předtím vní-mala naše pouto. Kde býval *on*. Dokonce i teď, když mezi námi proudilo jako noční řeka protkнутá hvězdami, ozvuk toho, že zmizelo, zůstával. Vytrhával mě ze spánku. Vytrhával mě z ho-voru, od malování, od jídla.

Rhys moc dobře věděl, proč ho některé noci objímám pev-něji. Proč ho někdy v jasném čistém slunečním světle náhle po-padnu za ruku. Věděl to, protože já věděla, proč se mu v očích sem tam objeví nepřítomný výraz. Proč občas jen nevěřičně hle-dí na nás na všechny, jako by tomu, co vidí, nemohl pořádně uvěřit, a mne si hrudník, jako kdyby tím chtěl zahnat jakousi bolest.

Oběma nám pomohla práce. Zaměstnala nás a přiměla nás soustředit se. Někdy mě děsily poklidné nečinné dny, kdy mě konečně dostihly všechny ty myšlenky, co mě dusily. Kdy jsem nevnímala nic než sebe sama a svou mysl a vzpomínku na to, jak Rhysand ležel mrtvý na kamenité půdě, jak král Hybernu zlomil vaz mému otci a jak jeho magie smetla Illyrijce z oblohy a na zem padal už jen popel.

Možná že jednoho dne už ani práce nepostačí jako hradba proti přívalu podobných vzpomínek.

Naštěstí nám v dohledné době hned tak neubude. Jedním z mnoha kolosálních úkolů byla obnova Velarisu po hybernských útocích a čekaly nás i další povinnosti jak ve Velarisu, tak mimo něj: v Illyrijských horách, ve Vytesaném městě, na rozlehlém území Nočního dvora. A pak tu byly ostatní prythianské dvory. A nový svět, který se rodil za jejich hranicemi.

Prozatím se však musím věnovat zimnímu slunovratu, nejdelší noci roku. Otočila jsem se od okna k Nuale, která dál spojovala kraje koláče. „Tady je to taky důležitý svátek, že?“ zeptala jsem se jen tak mimochodem. „Nejen na Zimním a Denním dvoře.“ A na Jarním.

„To ano,“ odvětila Nuala a sklonila se nad stolem, aby si koláč důkladně prohlédla. Byla nejen zkušenou vyzvědačkou, kterou osobně vycvičil Azriel, ale i vynikající kuchařkou. „Zbožňujeme jeho oslavy. Mají intimní, srdečnou a vlídnou atmosféru a nesou se ve znamení dárků, hudby a jídla. Někdy pořádáme hostiny pod hvězdnou oblohou...“ Právý opak velkolepých, nabubřelých oslav trvajících celé dny, které jsem musela přetrpět vloni. Jenže... dárky.

Musela jsem pro všechny koupit dárky. Ne, nemusela, ale *chtěla* jsem.

Protože všichni moji přátelé, kteří se stali součástí mé rodiny, taky bojovali, krváceli a málem zahynuli.

Zahnala jsem vzpomínku, která se mi prohnala hlavou: Nesta sklánějící se nad raněným Cassianem. Oba byli připraveni zemřít spolu rukou krále Hybernu. Za nimi leželo tělo mého otce.

Protáhla jsem si krk. Nějaká oslava by nám prospěla. Jenom výjimečně jsme se všichni setkali na víc než hodinu nebo dvě.

Nuala pokračovala: „Je to také čas odpočinku a rozjímání o temnotě – o tom, jak umožňuje světlu zářit.“

„Pořádá se přitom nějaký obřad?“

Poloviční přízrak pokrčil rameny. „Ano, ale nikdo z nás se ho neúčastní. Je určený spíš těm, kdo chtějí vzdát hold znovuzrození světla, obvykle tím, že sedí po celou noc v naprosté tmě.“ Na rtech jí zahrál nenápadný potměšilý úsměv. „Pro mou

sestru a pro mě to není nic, co bychom si nemohly nechat ujít. Ani pro vladaře.“

Přikývla jsem a snažila se nedávat příliš najevo, jak se mi ulevilo, že mě nikdo na hodiny nezatáhne do chrámu.

Nechala jsem nádobí uschnout na dřevěném stojánku vedle dřezu, popřála jsem Nuale hodně štěstí s obědem a zamířila jsem nahoru, abych se převlékla. Cerridwen pro mě přichystala oblečení, ale stále po ní nebylo nikde ani vidu, ani slechu, když jsem si oblékala tlustý tmavě šedý svetr, přiléhavé černé kalhoty a boty lemované vlnou a zaplétala si vlasy do volného copu.

Před rokem by mě nacpali do nadýchaných šatů, ověsili mě šperky a přinutili mě producírovat se před nadutými dvořany, kteří by na mě zírali jako na chovnou klisnu.

Zato tady... Usmála jsem se na stříbrný kroužek se safíry na své levé ruce. Na prsten, který jsem si vydobyla od Lesní tkadleny.

Můj úsměv povadl.

V duchu jsem viděla i ji. Viděla jsem Strygu, jak stojí před hyberským králem pokrytá krví svých obětí. Potom král uchopil její hlavu do dlaní, zlomil jí vaz a hodil ji svým zrudám.

Zatnula jsem ruce v pěst, nadechovala jsem se nosem a vydechovala pusou, dokud podivná lehkost v mých rukou a nohou nepominula a stěny pokoje se na mě nepřestaly tlačit.

Znovu jsem se dokázala soustředit na sbírku osobních věcí v Rhysově ložnici – naší ložnici. Rozhodně to nebyla malá místnost, ale poslední dobou mi připadala jaksi stísněná. Stůl z palisandrového dřeva u zdi byl plný listin a knih, které se týkaly záležitostí nás obou. Pro své šperky a oblečení jsem teď musela využívat kromě tohoto pokoje i svou starou ložnici. A pak tu byly zbraně.

Dýky a meče, toulce a luky. Poškrábala jsem se na hlavě při pohledu na těžký, brutálně vyhlížející palcát, který se Rhysovi podařilo nějak pohodit vedle stolu, aniž bych si toho všimla.

Radši jsem ani nechtěla vědět, proč ho sem přinesl, ovšem nepochybovala jsem o tom, že v tom měl prsty Cassian.

Samozřejmě jsme mohli všechno uložit do záhybů mezi světy, ale... Zamračila jsem se na svůj výřad illyrijských zbraní opřených o vysokou skříň.

Pokud napadne tolik sněhu, že se nám nebude chtít ven z domu, třeba bychom mohli ten den využít k tomu, abychom všechno urovnali a našli pro tyhle věci místo, obzvlášť pro ten palcát.

Byla by to docela výzva, protože Elain pořád bydlela v ložnici kousek od naší. Nesta si našla dům na druhé straně města, raději jsem o tom moc nepřemýšlela. Alespoň Lucien se usadil v elegantním bytě u řeky den potom, co se vrátil z bitvy a z Jarního dvora.

Nevyptávala jsem se ho na tu návštěvu ani na Tamlina.

A ani on mi nijak nevysvětlil, jak přišel k podlitině pod okem a roztrženému rtu. Jen se Rhyse a mě zeptal, jestli nevíme o nějakém místě ve Velarisu, kde by mohl žít, protože už nás nechtl obtěžovat tím, že bude zůstat v našem domě, a současně nechtl žít daleko od ostatních víl v Domě větru.

O Elain ani svému vztahu k ní se slovem nezmínil a ona po něm nežádala, aby tu dál bydlel ani aby se odstěhoval. Jestli v ní modřiny v jeho obličejí vyvolaly nějaké pocity, nedala to nijak najevo.

Lucien však zůstal ve městě a dokázal si najít způsoby, jak se zaměstnat. Často mizel na celé dny nebo týdny.

Ovšem i když se Lucien a Nesta usadili ve svých vlastních bytech, náš dům byl v posledních dnech přece jen poněkud malý. O to víc, když u nás přenocovali Mor, Cassian a Azriel. Na druhou stranu byl Dům větru příliš velký, formální a vzdálený od města. Bylo příjemné strávit v něm noc nebo dvě, jenomže... já milovala tenhle dům.

Byl to můj domov. První místo, které bych tak mohla skutečně nazvat.

Bylo by hezké oslavit tu slunovrat. Se všemi. Ať si přitom dům praská ve švech.

Zamračila jsem se na hromadu listin, které jsem měla za úkol projít: dopisy z ostatních dvorů, od kněžek, které dychtily

po postech, a lidských i vílích království. Už týdny jsem jejich čtení odkládala, až jsem si konečně vyhradila dnešní ráno na to, abych je prošla.

Vladařka Nočního dvora, Ochránkyně Duhy a... Stolu.

Pobaveně jsem si odfrkla a přehodila si cop přes rameno. Třeba bych mohla dát sama sobě dárek k slunovratu v podobě osobního písaře. Někoho, kdo by mohl listy číst a odpovídat na ně, kdo by je roztřídil na důležité a na ty, které mohou počkat, abych měla trochu víc času pro sebe i *Rhys*...

Mohla bych si projít rozpočet dvora, kterému Rhys nikdy nevěnoval velkou pozornost, a zjistit, jakou částku bych k tomuhle účelu mohla použít. Pro něj a pro mě.

Věděla jsem, že naše truhlice jsou nadité poklady a že by se tím náš majetek nijak neztenčil, ale ta práce mi nevadila. Naopak, milovala jsem ji. Tenhle kraj a jeho lid byli v mém srdci stejně jako můj druh. Do včerejška jsem trávila celé dny tím, že jsem jim pomáhala. Dokud mi zdvořile, laskavě neřekli, ať *jdou domů a užijou si svátek*.

Po válce obyvatelé Velarisu sebrali všechny síly k tomu, aby město opravili a pomohli druhým. Ještě než jsem vůbec přišla s nápadem, *jak* jim pomoci, ve městě vznikly nejrůznější spolky pro jeho obnovu, a tak jsem některým nabídla pomoc a zapojila se do úkolů jako hledání domova pro víly, které při vpádu nepřátel přišly o střechu nad hlavou, navštěvování rodin postižených válkou, pomáhání všem, kdo neměli kam jít nebo postrádali vybavení na zimu, tím, že jsme jim rozdávali nové kabáty a zásoby.

To všechno bylo nezbytné a všechno to byla dobrá, uspokojivá práce. A přesto... bylo toho daleko víc. Mohla jsem toho udělat *daleko víc*, abych jim pomohla. Osobně. Jen jsem ještě nepřišla na to jak.

Ukázalo se, že nejsem jediná, kdo touží pomáhat těm, kteří toho tolik ztratili. S blížícím se svátkem se objevila nová vlna dobrovolníků, kteří naplnili zasedací síň poblíž Paláce nití a šperků, kde sídlila řada spolků. *Bez tvé pomoci bychom se neobešli,*

paní, řekla mi včera představená jednoho z nich. Byla jsi tu téměř každý den a div jsi nepadla vyčerpáním. Dopřej si týden odpočinku. Zasloužila sis to. Oslav svátek se svým druhem.

Snažila jsem se něco namítat a trvala jsem na tom, že je potřeba rozdat další kabáty a dřevo na topení, ale víla jen ukázala na síň kolem plnou dobrovolníků. Byla tam doslova hlava na hlavě. *Máme tolik pomocníků, že pomalu nevíme, co s nimi.*

Když jsem se pokusila přijít s další námitkou, vyvedla mě ven ze dveří a rázně je za mnou zavřela.

Nic víc mi naznačovat nemusela. Stejně jsem dopadla u všech spolků, kde jsem se včera odpoledne zastavila. *Jdi domů a užij si svátek.*

A to jsem taky udělala. Tedy aspoň tu první část. Pokud ale šlo o *užívání*...

Konečně ke mně prostřednictvím pouta doputovala Rhysova odpověď na mou předchozí otázku. Přinesla ji ohlušující temná jiskřivá síla. *Jsem u Devlona v táboře.*

To ti tak dlouho trvalo, než jsi mi odpověděl? Illyrijské hory byly daleko, ale nemělo by mu zabrat tolik času, než mi pošle vzkaz.

Smyslně se zasmál. *Cassian měl rozhořčenou tirádu. Ted' se konečně odmlčel.*

Můj ubohý illyrijský chlapečku. Všichni tě trápíme, vid'?

Dolehla ke mně vlna Rhysova pobavení, která mě rukama zastřenýma nocí pohladila v nejskrytějším zákoutí mé duše. Pak se ovšem zarazila a zmizela stejně rychle, jako se objevila. *Cassian se dal do křížku s Devlonem. Ozvu se ti později.* Něžně polaskal mé smysly a byl ten tam.

Brzo mi poví všechny podrobnosti, ale prozatím...

Usmála jsem se na sních tančící za okny.